

Sygn. akt II KK 94/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2023 r.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. K.**,

w stosunku do którego warunkowo umorzono postępowanie o czyn z art. 177 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt II Ka 693/21,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 9 czerwca 2021 r, sygn. akt II K 5/20,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć D. K. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 9 czerwca 2021 r. (sygn. akt II K 5/20) umorzono warunkowo postępowanie w stosunku do D. K. oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 k.k. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 26 października 2021 r. (sygn. akt II Ka 693/21). Kasację od powyższego prawomocnego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„Rażąco naruszenie przepisów postępowania, stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegające na utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Rejonowego - mimo, iż Sąd ten, rozpoznający sprawę D. K. - był nienależycie obsadzony, albowiem w jego składzie orzekała Sędzia Sądu Rejonowego A.N., powołana do pełnienia urzędu na stanowisko Sędziego Sądu Rejonowego w Ł. na podstawie uchwały z dnia 19 września 2018 r. Nr 360/2018 wydanej przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r, poz. 3 z późn. zm.). niespełniającą wymogu niezależności, co w efekcie doprowadziło do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności przy rozpoznaniu sprawy D. K., który nie miał w jej toku zapewnionych gwarancji wynikających z w/w przepisów, zwłaszcza, że Sędzia rozpoznający sprawę w postępowaniu odwoławczym (delegowany do popełnienia obowiązków orzeczniczych w Sądzie wyższego rzędu), zgłosił również swoją kandydaturę na wolne stanowisko Sędziego, uczestnicząc w tej samej naruszające w/w standardy procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną w trybie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach, oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna.

Całość uzasadnienia kasacji sprowadza się do przytoczenia wybranego, dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a także sądów europejskich dotyczącego zagadnienia prawidłowej obsady sądu w kontekście m.in. reformy Krajowej Rady Sądownictwa ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o

Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz.3).

Analiza akt sprawy oraz uchwały KRS nie pozwala na wysnucie wniosku, jakoby zachodziła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r. (I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22) brak podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że należy wykazać in concreto, że z uwagi na dające się zidentyfikować okoliczności związane z powołaniem danego sędziego do sądu, istnieją tego rodzaju wątpliwości, iż sąd w składzie którego zasiada taki sędzia jest sądem nienależycie obsadzonym. Jak wynika z dokumentów, kwestia powołania Sędziego A.N. nie wskazuje na zaistnienia takich wad, które powodowałyby konieczność uznania, że w istocie w tej konkretnej sprawie zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Podobnie, kwestia trwającego konkursu do Sądu Okręgowego w S. i kandydatura sędziego sprawozdawcy w Sądzie odwoławczym nie dała powodu, by uznać, że zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza opisana w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zwłaszcza, że w tym zakresie poszerzonej argumentacji nie przedstawił sam skarżący, pozostając na bardzo ogólnych twierdzeniach, bez powiązania ze sprawą.

Powyższe rozstrzygnięcie nie oznacza jednak, że kwestia ta w odniesieniu do obojga sędziów zostaje przesądzona ostatecznie. Kryteria oceny prawidłowej obsady sądów, które były prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego z natury mają charakter zmienny i zależą od ilości oraz jakości uzyskanych informacji związanych z procesem nominacyjnym, decyzją co do startowania w konkursie przed organem o niekonstytucyjnym charakterze, czy też postępowaniem sędziego już po otrzymaniu nominacji w takiej wadliwej procedurze.

Zagadnienia te mogą w przyszłości prowadzić do in concreto odmiennych ocen niż w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.